

mere, end der godt kunde være sket uden dette Ministerium. Det mest mærkværdige ved Udrensningen er jo dette, at man har stærkt udrenset en Trafikminister, og man har stillet Landbrugsministeren i en, om jeg saa maa sige, bengalsk Belysning, der i alt Fald har vist dette, at Ministeren paa visse Tidspunkter hverken har kendt Tavshedens Guld eller Talens Sølv; det, tør jeg sige, er Resultatet af den Undersøgelse, som har fundet Sted der.

Men saa er der en anden Sag, som har været sat højt op, om hvilken der er talt meget og skrevet meget, hvorom den højtærede Justitsminister gentagne Gange har udtalt sig; det er Forholdet i Privatbanken. Jeg vil tillade mig at spørge den højtærede Justitsminister: Hvorledes gaar det med denne Sag? Vi have læst eller faaet det at vide, at der er foretaget flere Forhør ved Assessor Schou, og jeg maa tilstaa, at jeg tænkte, at Meningen med dette var, at Assessoren saa skulde ende med en Indstilling, skulde indstille eller henstille til det høje Ministerium, om der var Grund til at foretage videre. Det skete ikke, og saa ventede jeg, at Udrensningens Justitsminister vilde træffe en Afgørelse i denne Sag. Heller ikke det sker. Hvad gør man? Man gaar — det maa jo være meget demokratisk — til Folketinget, og Sagen gaar i et Udvalg i Folketinget, der skal træffe Bestemmelse. Hvorledes det gaar dernede, ved jeg ikke. Jeg har hørt — jeg tager ethvert Forbehold med Hensyn til Rigtigheden deraf —, at man i det Udvalg tænker paa at faa udpeget en Jurist, som kan gennemgaa Sagens Akter for at vejlede Folketingsudvalget. Jeg ved ikke, om det er rigtigt, men jeg kunde godt tænke mig, at det er muligt, for jeg vil dog ogsaa tro, at det er et juridisk Spørgsmaal, dette, hvorvidt der skal anlægges Sag, hvorvidt der skal gøres Ansvar gældende mod Privatbankens Direktion eller ikke. Men en Ting forekommer det mig, man maa have Lov til at sige, og det er dette, at det er utilbørligt at trække en Sag som denne i Langdrag i den Grad, som det sker. Selv den simpleste Forbryder behandles ikke paa denne Maade. Lad Privatbanken være lige saa ansvarlig, som den kan være, og lad den have gjort lige saa gale Ting, som der kan være Tale om: den har dog et Krav paa, at dens Sag kommer i rette Hænder, og at den endelige Afgørelse ikke skal finde Sted i Folketingets Udvalg. Derfor vil jeg tillade mig at spørge den højtærede Justitsminister:

Var det ikke paa Tide at faa taget en Bestemmelse i denne Sag; kan man dog behandle Folk paa den Maade, at man lader det straffende Sværd hænge over deres Hoveder, uden at de vide, om det skal falde, eller det ikke skal falde, eller naar det skal falde?

Men har det saaledes efter min Mening været lidt smaa med Udrensningen, saa har det jo ogsaa indtil nu været lidt smaa med Radikalismen i Politikken. Nu synes der at komme bedre Gang i det, og i denne Henseende har Ministeriet unægtelig en Kraft i den højtærede Indenrigsminister. Det eneste, vi have set af Lovforslag, forekommer det mig, er kommet fra den højtærede Indenrigsminister. Jeg tror ikke, at de Love, der komme til at foreligge som endeligt Resultat for den højtærede Indenrigsministers Vedkommende, ville ligne hans Lovforslag saa overvættes meget, men noget kommer der vel nok ud af det. Men saa maa jeg erkende, at den højtærede Indenrigsminister har — jeg ved ikke, om jeg maa sige, fundet paa noget nyt, men i alt Fald er gaaet en ganske ny Vej, maaske fordi det ikke rigtig gaar med Lovgivningen. Den højtærede Indenrigsminister har ganske vist antydnet det, han vilde gøre, ved Behandlingen af Ædruelighedskommissionens Forslag i Folketinget, men jeg havde dog ikke tænkt mig, at man administrerede paa den Maade, at man saa hurtigt, allerede den 15. Marts, udsendte et Cirkulære til Amtskommunerne, der taler om Afstemningen ude i Kommunerne vedrørende Oprettelsen af Gæstgiverier og lignende, angaaende hvilke man den 5. Januar har offentliggjort Bestemmelser, og at man der skriver: Efter at disse Regler ifølge Folketingets Vedtagelse ved tredie Behandling af ovennævnte Lovforslag ere blevne ændrede, vil Indenrigsministeriet nu altsaa sætte disse i Folketinget vedtagne Bestemmelser om Afstemning i Kraft. Jeg maa sige, at naar det kniber med Lovgivningen, er det overmaade rart, at man kan hjælpe sig ad administrativ Vej, men jeg vil tillade mig at henstille, om det ikke i Længden vil give alt for stor Uro i Administrationen, hvis kommende Indenrigsministre skulle gaa den Vej, at de, naar de i Folketinget ved tredie Behandling se en Afstemning, som passer dem, sætte den i Kraft, uanset at der er en Mulighed for, at den bliver ændret i Landstinget, og at det kunde blive et andet Resultat, der kom ud af Tingenes Samarbejde, den endelige Lov, som Ministeren er forpligtet til at rette sig